

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10 — ἔν τῃ ἀλλοδαπῇ πρ. χρ. 12.
Ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα ἑτησίως ἢ καθ' ἑξαμηνίαν
εἰς δύο ἴσας δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἐν ἑδρ. Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 16 Δεκεμβρίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Περιοδεία ἀνὰ τὴν Βοιωτίαν Α' Ἀξία τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας, ὑπὸ Γ. Λαμπάκη. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Ἐπιγραφαὶ χριστιανικῆς, ὑπὸ Ἰακ. Χ. Δραγάτση. — Ἡμερολόγιον. — Ἑβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΦΥΛΛΟΥ: Ἀρχή, πρόοδος καὶ σημερινὴ κατάστασις τῆς γλωσσικῆς ἐπιστήμης, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκη (τέλος). — Ὁ ἐν Ῥωμουνίᾳ μισελληνισμός, ὑπὸ Π. Πανᾶ. — Φίλουστ (ἀπόσπασμα) κατὰ μετάφρασιν Ἀριστ. Προδεδεγίου. — Οἱ ἀλληλοφαναθέντες ἐν τῷ βορείῳ πόλῳ (συνέχεια). — Διονύτσα, ἑλληνικὸν διήγημα, κατὰ μετάφρασιν Χ. Ἀννίνου (τέλος).

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 44 (τῆς 30 Δεκεμβρίου) συμπληροῦμεν τὸν πρῶτον τόμον τῆς Ἑβδομάδος ὅπως, κατὰ τὰ γενικῶς παραδεδεγμένα, ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἔτους, ἀρχίσωμεν νέον τόμον.

Τοῦτο δὲν ἐπηρεάζει ποσῶς τὴν συνδρομὴν, ἥτις θὰ λήγῃ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Φεβρουαρίου.

Νέοι συνδρομηταί, προπληρόντες τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν, γίνονται δεκτοὶ καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου εὐελπιστοῦμεν δ' ὅτι θέλουσιν ἐγγραφῇ ἱκανοί, ἀποβλέποντες εἰς τὸ ποιοῦν τῆς ὕλης καὶ εἰς τὸ εὐωνότατον τῆς τιμῆς, ἥδη μάλιστα, ὅτε δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀγοράσωσιν ὁλόκληρον σειρὰν προγενεστέρων τόμων.

Ἡ συνδρομὴ μένει ἡ αὐτή, ἥτοι **Δρ. 10** μόνον, διὰ τε τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομητάς, καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (προσθεθέντων αὐτοῖς μόνον δύο δραχμῶν ἀπέναντι τῶν ταχυδρομικῶν.)

Μετὰ τοῦ φύλλου τῆς 30 Δεκεμβρίου θέλει δοθῇ καὶ τὸ ἐξώφυλλον μετὰ πίνακος τῶν περιεχομένων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν συνεργατῶν καὶ ἀνταποκριτῶν τῆς Ἑβδομάδος, κατὰ τὸ λήξαν ἔτος.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος θέλουσιν ἐπενεχθῇ εἰς τὴν Ἑβδομάδα μεταβολαί τινες, ὡς λ. χ. ἡ συγχώνευσις τοῦ δελτίου μετὰ τοῦ φύλλου (ὅπερ θ' ἀποτελεῖται ἐκ 12 σελίδων), καὶ τινες βελτιώσεις, δι' ὧν ἐλπίζομεν, ὅτι θ' ἀνταποκριθῶμεν πῶς εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν.

Περὶ τὸν ὅλως θεωροῦμεν νὰ προαγγεί-

λωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὴν ποιότητα τῆς ὕλης καὶ τοὺς συνεργάτας ἡμῶν κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ἢ νὰ ἐκπληξώμεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνήθους πλέον καταστάσεως παρατάξεως τῶν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀνομάτων, ἀποκτησάντων ποιὰν τινα φιλολογικὴν αἴγλην ἐν τῇ πτωχῇ ἡμῶν πατρίδι· ὡς μέχρι τοῦδε, οὕτω καὶ ἐφεξῆς θέλομεν ἐργασθῇ, ἀθορύβως, εὐσυνειδήτως, ἐπὶ ἰδεῶν μᾶλλον ἢ ἐπὶ προσώπων στηριζόμενοι, μετὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὠφέλιμον τῇ πατρίδι ἔργον ἐκδίδομεν.

Ὁ παρακολουθήσας τὴν «Ἑβδομάδα» ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ δύναται νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τῆς μελλούσης πορείας καὶ προόδου αὐτῆς.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΒΟΙΩΤΙΑΝ

Α'.

ΛΕΙΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

Ὅτι, πρὸ πολλοῦ ἐφανταζόμεθα καὶ ἐγγράφομεν, περὶ τῶν πολλῶν καὶ πολυτίμων τῆς χριστιανικῆς τέχνης λειψάνων, τοῦτο ἰδίως ὁρμασιν εἶδομεν ἤδη ἐν τῇ μικρᾷ ἡμῶν ἀνὰ τὴν Βοιωτίαν περιοδείᾳ.

Ὁ Νεὸς τῆς παρὰ τὴν Λεβαδείαν Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ περὶ τὰ μέσα τῆς Γ'. ἐκατονταετηρίδος ἰδρυθεὶς, εἶναι τῷ ὄντι εἰς τῶν ἀμυήτου τέχνης καὶ μεγάλης ἀρχιτεκτονικῆς δεινότητος Νεῶν τοῦ Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ· ἂν δὲ ἡ μὲν Βενετία ἔχῃ τὸν Νεὸν τοῦ ἁγ. Μάρκου, ἡ δὲ Ῥαβέννη τὸν τοῦ S. Vitale καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις τὸν ἐξάκουστον Νεὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἡ Σπτερεᾶ Ἑλλάς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔχει τὸν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Καὶ τίς μὲν ἢ ἐν τοῖς κατ' ἑκαστῶν τοῦ ἱεροῦ τούτου Νεοῦ ἀξία, τοῦτο δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναπτύξωμεν, ἐν δὲ καὶ μόνον ἀναφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι ἂν καλῶς ἐννοηθῇ ἐπὶ τέλους, οἷος πολυτίμους συμβολὰς δίδωσιν ἡμῖν ἡ ἐξέτασις τῶν μνημείων τῆς χριστιανικῆς τέχνης εἰς τὴν ἐνιαίαν καὶ ἀδιαίρετον ἱστορίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν, τότε πρὸς ἐκπληξιν πάντων, θέλει παρουσιασθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν χώρα ἄγνωστος, ἐν ᾗ ἀντικείμενα ὅλως ἄλλης φύσεως ὑπάρχουσι τῶς ἡγενομένης.

Ματὴν τρέχομεν εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἑσπερίας ζητοῦντες καὶ μικράν τινα ἔστω ἀκτῖνα ἐπιστήμης, ὅπως φωτίσωμεν τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς ἡμῶν χρόνους, τὸ φῶς ὑπάρχει ἀφθονον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ζητοῦμεν κόκκους παρὰ τῶν ξένων

ἐνῶ ἡ χώρα ἡμῶν πλουσίως ἀπὸ πολλοῦ τρέφει ἐκείνους, ἂν δὲ αἰωνίως τρέχωμεν, ὀπίσω τῶν ξένων ὅπως μάθωμεν τί ὑπάρχει εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν χώραν, κατὰ τί τότε διαφέρομεν τοῦ παρασείτου ζυφύριου ὅπερ ἐξαρτᾷ τὴν ἑαυτοῦ ὑπαρξίν ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἄλλου;

Καὶ ἄλλοτε τὸ εἶπομεν καὶ νῦν τὸ αὐτὸ μετὰ πλήρους πεποιθήσεως ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ χώρα ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας, ὑφ' ἣν ἡμεῖς ἀπὸ τινος ἐν μέσῳ μαύρων ἀντιδράσεων ζητοῦμεν ν' ἀναδιφῶμεν καὶ ἀνερευνήσωμεν, εἶναι χώρα ἄγνωστος, εἶναι χώρα ἀνεκμετάλλευτος καὶ πηγὴ πλούτου ἀγνώστου, χώρα ὡς γράφει ἡμῖν ἐκ Βερολίνου ὁ σοφὸς τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας καθηγητὴς, κ. Piper, ἣν ἡ σκαπάνη τοῦ χριστιανοῦ ἀρχαιολόγου ἀκόμη δὲν ἐξήτασεν, καὶ ἀφ' ἧς ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας ἀναμένει ἡ Δύσις πολλὰ. Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ περιοδείᾳ ἡμῶν, ἣν ἐντολὴ τῆς Κυβερνήσεως ἐποίησάμεν, εὗρομεν χριστιανικοὺς ναοὺς πρὸ τοῦ Σχίσματος, εὗρομεν κρυπτογραφικὰ σύμβολα τῶν πρώτων αἰώνων θαυμαστικά, μουσειώσεις λαμπράς, Βυζαντιανὴν τέχνην ἀρίστην καὶ ἐπιγραφὰς πολλὰς ἡμᾶς διδασκούσας.

Πολλοὶ πολλάκις ἀγνοοῦντες ποῦ ἔγκειται ἡ τῆς χριστιανικῆς τέχνης ἀξία, θαυμάζουσι, πῶς δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ τερπώμεθα εἰς τοιαῦτα βάνους ἀῖον ἔργα, οἷα πολλάκις βλέπομεν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ τέχνῃ· ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε, δὲν θαυμάζομεν τὰ χριστιανικὰ μνημεῖα διὰ τὸ ἐξοχον καὶ ἀπαράμιλλον τῆς τέχνης, γνωρίζομεν τίς ἡ διαφορὰ μετὰ τούτων καὶ τῶν ἔργων τοῦ Φειδίου καὶ Πολυκλείτου, βεβαίως θὰ εἴμεθα ἄξιοι οἴκτου, ἐὰν περιφρονοῦντες τὸ ἀριστουργημα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀπτερίου Νίκης, ἐχάσκομεν πρὸ τῆς Καμακεῆς· καὶ ὅμως ἡμεῖς τοῦλάχιστον ὁμολογοῦμεν ὅτι συγκινούμεθα ἐξ ἴσου πρὸ τῶν δύο τούτων οἰκοδομημάτων, διότι ἀμφοτέρω ἦσαν οἱ κοινοὶ τῆς λατρείας τῶν Πατέρων ἡμῶν τόποι, καὶ τοῦτο, διότι ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, οἵτινες διὰ τῶν προγόνων ἡμῶν ἀναβαίνοντες ποτε εἰς τὴν Ἀκρόπολιν προσεφέρομεν τῇ Παρθένῳ Ἀθηνᾷ θυσίας, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καταβάντες διὰ τοῦ Παύλου, χωρὶς ν' ἀλλάξωμεν Ἑλληνικὸν φρόνημα, καρδίαν καὶ αἴσθημα, λατρεύομεν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐξ ακολουθοῦμεν νὰ προσφέρωμεν Αὐτῷ ἐν τοῖς Νεοῖς τὴν ἀναίμακτον λατρείαν.

Μὴ φοβεῖσθε· δὲν θαυμάζομεν τὰς Βυζαντιανὰς γραφὰς καὶ τὰ Βυζαντιανὰ ἐν

τοὺς Νοοὺς κοσμήματα διότι ἡ τέχνη αὐτῶν ὑπερέβη τὴν τῶν ἀρχαίων· θὰ ἤμεθα τῷ ὄντι ἀξιολύπητοι ἂν ἔχοντες ἀμβλεῖαν τὴν ὅρασιν διὰ τὰ ἀμίμητα κοσμήματα τῆς θύρας τοῦ Ἑρεχθείου, τοῦναντίον ἐποιούμεν αὐτὴν ὅξειν διὰ τὰ Βυζαντινὰ κοσμήματα τοῦ Νοῦ τῶν ἀγ. Θεοδώρων· ἀλλ' ὡσαύτως, δὲν θὰ ἤμεθα νομίζω ἀξιολύπητοι, ἂν βλέποντες σεμνὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως γράμματα ἐν τινι Νοῷ τῶν Ἀθηνῶν ἢ ἐν τῷ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ ἐξελαμβάνομεν ταῦτα ὡς ἀπλᾶ Βυζαντινὰ κοσμήματα; Ὅταν ἐξετάζωμεν τὰ ἀναγεγλυμμένα τῶν πρώτων Χριστιανῶν ἔργα, δὲν ἐξετάζομεν ταῦτα διὰ τὸ ἔξοχον καὶ ἀπαράμιλλον τῆς τέχνης, ἐξετάζομεν ἐν αὐτοῖς τὸν ἐγκείμενον νοῦν, τὴν ἐν τοῦτοις ὑποκαταβύουσαν καὶ ὑποκυρπτομένην διδασκαλίαν. Βλέπεις πτηνὸν τρώγον σαφυλάς; Ζήτησον τί σημαίνει· βλέπεις ἑλᾶφον, περιστρεφὸν ἢ διάφορα ἔτερα ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἐκκλησίαις ἀναγεγλυμμένα ζῷα; θὰ εἶσαι πολὺ τῆς ἐλαφρᾶς Σχολῆς, ἀναγνώστη, διὰ νὰ νομίσης ὅτι τυχαίως παρέρστησαν ταῦτα, ἐπὶ ματαίῳ ἰκανὸν χρῆμα δαπανήσαντες. Οὐδόλως λοιπὸν ἡ ἀξία τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων ἐγκείται ἐν μόνῃ τῇ τέχνῃ ἢ θαυμάζομεν ταύτην μόνον ὡς τέχνην· οὐχί, ἐξετάζομεν μὲν αὐτὴν καὶ ὡς τέχνην, ἐκπληρόμεθα ὅμως οὐχὶ πρὸ ταύτης ἀλλὰ πρὸ τοῦ μεγάλου μυστικισμοῦ καὶ τοῦ νοῦ ὃν ὑποκρύπτουσι τὰ ἔργα ταῦτα.

Ἐτεροὶ πάλιν μισοῦσι τὴν χριστιανικὴν τέχνην, διότι νομίζουν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς κατεβίβασε καὶ κατέστρεψε τὴν τέχνην· οἱ οὕτως ὅμως φρονοῦντες ἀγνοοῦσιν ἐντελῶς τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δῆλον ὅτι εὗρεν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐκπεπτωκυῖαν τὴν τέχνην, καὶ ὅτι μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐγκαίρως τέχνης μεσάζει ἡ Ῥωμαϊκὴ τέχνη, ἥτις ὅσῳ ἀπεμακρύνετο τῆς ἀρχαίας τέχνης, τόσῳ κατέπιπτεν ἐν τοῖς ἔργαστηρίοις τῆς Ῥώμης. Δὲν ἀναφέρομεν δ' ἐνταῦθα περὶ τῆς παρεκτροπῆς φανατικῶν μοναχῶν συντριβόντων τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, διότι δὲν πρόκειται περὶ τῶν παρεκτροπῶν ὠρισμένων προσώπων, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς τέχνης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ὅμως ὁφέποτε ἤθελέ τις συγγράψαι τὴν ὅλην ἱστορίαν τῆς τέχνης τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον, ἰδοὺ τότε ὅτι τὰ μνημεῖα τῆς χριστιανικῆς κατέχουσι σπουδαιοτάτην καὶ πολὺτιμον θέσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἡμετέρας ἱστορίας τῆς τέχνης. Ὅπως δὴ ποτε λοιπὸν καὶ ἐὰν ἐξετάσῃτε τὰ μνημεῖα τῆς χριστιανικῆς τέχνης εἴτε ὑπὸ τὴν ἱστορικὴν εἴτε ὑπὸ τὴν τεχνικὴν ἑποψίν, ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐνιαίας πατρῴου ἡμῶν ἱστορίας.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁμολογουμένως τὸ μέγιστον κατόρθωμα τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς διπλωματικῆς δεινότητος εἶναι, ἡ ὁσημέραι παρατηρουμένη αὐξήσις καὶ ἐδρασίως τῆς ἑλληνικῆς ἐπιρροῆς ἐν Ἀβυssiνίᾳ.

Οἱ διπλωμάται ἐξωμάλυναν ἤδη τὴν ὁδόν, ἱατροὶ ἀπῆλθον, ἱερεῖς ζητοῦνται, μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ ζητηθῶσιν ἀφεύκτως καὶ διδάσκαλοι καὶ νομοθέται καί, κατὰ τὸν συρμόν, διοργανωταὶ τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ.

Μέγας τρόντι θρίαμβος νὰ ἐξαπατάται εὐήθης ἡγεμὼν ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι μέγα κράτος!

Ἐπ' ἀνάγκῃς τῇ ἀληθείᾳ εἶναι νὰ ἐξοδεύῃ τὸ δημόσιον ταμεῖον, διὰ μισθοδοσίας καὶ ἀποστολὰς εἰς Ἀβυssiνίαν, ἀφοῦ ὁ δούλος Ἑλληνισμὸς στερεῖται προξένων καὶ ἱατρῶν καὶ ἱερέων καὶ διδασκάλων.

Οἱ ἀνὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν ὑπὸ δουλοὶ Ἕλληνες ἐκβουλαρίζονται, ἐκρουμανίζονται ἐκρωσίζονται· οἱ ἀνὰ τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν ἐκτουρκίζονται, καὶ ἡμεῖς . . . ἀσχολούμεθα νὰ εἰσαγάγωμεν τὸν πολιτισμὸν μας καὶ τὰ ἡμέρα ἡμέρα εἰς Ἀβυssiνίαν.

Οἱ ἐν Βηρυττῷ Ἕλληνες οὔτε ναὸν ἔχουσιν, οὔτε σχολεῖον καὶ ἀποστέλλουσι τὰ τέκνα τῶν οἱ μὲν εὐποροῖ εἰς τὸ ἀμερικανικόν (τῶν φίλων ἱεραποστόλων μας) σχολεῖον, καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀντούρχ' Ἀραβικὸν πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀραβικῆς, οἱ δὲ πτωχοὶ ἐν Ἀραβικοῖς σχολείοις, ὅπου λησμονοῦσι καὶ τὴν τελευταίναν ἑλληνικὴν συλλαβὴν, ἣν ἀποθνήσκων τοῖς ἐκκληροδότησιν ἡ πατὴρ τῶν.

Τί μας μέλει;

Ἡ Α. Μ. ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἀβυssiνίας Ἰωάννης ἤρχισε νὰ ψελίζῃ τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν . . .

Κατὰ τὰ ἄρτι, ὡς γνωστόν, ἐκδοθέντα πρακτικὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, πολλοὶ ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὴν Ἐλευσίνα, εἰς τὴν Ἐπίδαυρον καὶ περισσώτεροι ἀπόπειραι εἰς Λιόσια, εἰς τὸ δενδροκομεῖον, εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους καὶ ἀλλαχοῦ, οὐδεμιᾶς ἐργασίας ἀχθείσης εἰς πέρας. Λάκκοι καὶ πάλιν λάκκοι.

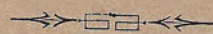
Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν (ἀριθ. 40) κατὰ τὴν ἐκθεσιν, εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν ἑταιρείαν ἡ ὑπὸ τινος οἰκίαν παρὰ τὸ ὠρολόγιον τοῦ Κυρρήστου ὑπαρξίς 11 ὀλοκλήρων κιόνων Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ ἐν σχήματι Γ, ἀλλ' ἡ οἰκία μόλις τώρα ἡγοράσθη, καὶ δικαίως· πρὸ 40 ἐτῶν θὰ εἶχε τόσον ὀφθηνά!

Ἐκτυποῦνται πολυτελέστατα τὰ πρακτικὰ καὶ ἡ δημοφιλὴς ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς, ἣν μόνοι τοὺς γράφουν, καὶ μόνοι τοὺς διὰβάζουν, κατορθώσαντες νὰ νεκρώσωσιν οὕτω τὸν ζῆλον πάσης ἑλληνικῆς καρδίας ἐνδιαφερομένης καὶ πονούσης οὐχὶ ὀλιγώτερον ἴσως τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀρχαιολόγων.

Δὲν ἀνοούμεθα τὴν πασίγνωστον ἐπισημονικὴν ἀξίαν καὶ τὴν παραδειγματικὴν ἐντιμότητα τῶν διαπόντων τὰ τῆς ἑταιρείας· ἀλλ' οὔτε αἱ γνώσεις οὔτε ἡ ἀκεραιότης ἀκοῦσιν ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ζωὴ, δραστηριότης, προοδευτικὸν καὶ γενικώτερον πνεῦμα.

Ἀπόδειξις τούτου ἡ κατάρτις τῶν ἰδιωτικῶν συλλογῶν, ὁ πλουτισμὸς τῶν ξένων μουσείων, ὁ σχηματισμὸς περιουσιῶν ἐκ τῆς ἀρχαιοκαπηλίας καὶ ἡ μηδενὸς γενναίου ἔργου ὑπὸ τῆς πανισχύρου ἑταιρείας διεκπεραίωσις.

Ὅσον λυπηρὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ ἄγγελμα τῆς διαρρήξεως τῶν λεβήτων τοῦ ἐν τῷ λιμένι τῆς Πρεβέζης ἀπὸ τῆς προσορτήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν ναυλοκούντος Τουρκικοῦ θωρηκτοῦ, κατὰ βάθος ἀνεκούφισε κάπως τοὺς ἀπαισιοδόξους ἐκείνους, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ ναυτικοῦ ἡμῶν δὲν εἶναι τόσον ἀνθηρὰ. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καὶ τῆς φιλτάτης Τουρκίας τὰ θωρηκτὰ χρησιμεύουσι μόνον ὅπως ἀναπαύωνται ἀκινδύνως ἀπειράριθμοι ἀποικίαι ὁστρακοδέρμων καὶ μαλακίων, οἱ δὲ ἐν ἀπεργίᾳ λέβητες διαρρήγνυνται εἰς πρώτην ἐνόχλησιν. Ἀλλὰ μὴ γελᾶτε, φίλοι γείτονες· τῆς Ἑλλάδος τὰ πράγματα ἀλλάζουσι μετ' οὐ πολὺ ὄψιν . . . ἐπάτησεν ἤδη τῶν Ἀθηνῶν τὰ ἱερὰ ἐδάφη καταλλήλως ἀπολυμανθεὶς ὁ ναύαρχος διοργανωτῆς κ. Λεξέν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Καθ' ὅς ἔχομεν ἐκ Βιέννης πληροφορίας, ἡ γνωστὴ εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν καλλιτέχνης Βαρώνη M. de Trauttenberg σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρίας, ἐξέθηκεν εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ ἐτήσιαν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν δύο προτομὰς ρυσικοῦ μεγέθους, τὴν τοῦ Ὀμήρου ἐκ γύψου καὶ τὴν τῆς Νιόβης ἐκ μαρμάρου, τὰς ὁποίας ἐποίησεν ἐνταῦθα πρὸ μηνῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. Γ. Βρούτου.

Αἱ δύο προτομαὶ ἔτυχον παρὰ τῶν ἑλλανοδικῶν τῶν ἔργων ἀρίστης ὑποδοχῆς καὶ πλείστων ἐπαίνων, ἡ μὲν προτομὴ τοῦ Ὀμήρου διὰ τὴν ἀκριβεστάτην ἀντιγραφὴν, ἡ δὲ τῆς Νιόβης διὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου τὴν ὠραίαν σύνθεσιν τῆς κόμης καὶ τῶν πτυχῶν. Τινὲς τῶν ἑλλανοδικῶν ἀμφέβαλον ἂν ἡ προτομὴ τοῦ Ὀμήρου ἦτο ἀντιγραφή ἢ ἐκτύπωμα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου! Συγχάρισμα τὴν εὐγενῆ καλλιτέχνιδαν κ. Βαρώνην Τραουττεμβέργ διὰ τὸν πρῶτον τοῦτον θρίαμβόν τῆς.

— Πανταχόθεν ἐπαινετικώταται ἐξικνοῦνται κρίσεις περὶ τῆς Ὑδραυλικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν μηχανικῶν καὶ ἐργοδηγῶν τῆς συγγραφείσης ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνασ. Ι. Σούλη πτυχίουχου τῆς ἐν Παρίσις σχολῆς τῶν γεφυροδοποιῶν.

Παρήγορον εἶνε ὅτι ἄνδρες ὑπὸ πολλῶν περισπώμενοι μεριμνῶν εὕρισκονσι στιγ-

μὰς χρόνου, ὡς χρησιμοποιοῦσιν εἰς τὴν συγγραφὴν ἔργων τιμῶντων οὐ μόνον τοὺς συγγραφεῖς ἀλλὰ καὶ τὴν παρ' ἡμῖν ἐπιστήμην.

Ὁ κ. Σούλης καλὰς ποιησάμενος σπουδὰς ἐχρησιμοποίησεν αὐτὰς εὐδοκίμως διδάσκων ἐν τῇ πολυτεχνικῇ καὶ τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ. Ἡ δὲ ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ὠφέλεια δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς μαθητὰς μόνον, ἀλλὰ κοινὸν γίγνεται κτῆμα διὰ τῆς δημοσιεύσεως· διότι αἱ γνώσεις τοῦ κ. Σούλη δὲν μένουσιν ἀφανεῖς ἐντὸς ῥυπαρῶν τετραδίων, ἀλλ' ἔχουσι τὸ θάρος νὰ προέλθωσιν εἰς τὸ φῶς, πεποιθυῖται ἐκ παντός, εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, ἣν ἐκπροσωποῦσιν, ἀφελεῖς καὶ ἄτυφοι, ὡς ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν.

Τὸ πρῶτον ἔργον, δι' οὗ ἐγένετο γνώριμος εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον ὁ κ. Σούλης, εἶνε τὸ «περὶ ἀντιστάσεως τῆς ὕλης», ἀνήκον εἰς τὴν ὑψηλὴν μηχανικὴν, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ τὸ πρόσφατον σύγγραμμα ἡ Ὑδροαυλική, ἥτις εἶνε ἐφαρμογὴ τῶν γενικῶν κανόνων τῆς ὑδροδυναμικῆς, σύμφωνα μὲ τὰς μεγάλας προόδους, ὡς ἔκαμιν ἡ ἐπιστήμη αὕτη μέχρι τοῦδε, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μόνιμον ῥύσιν τῶν ὑδάτων διὰ κατασκευὴν διωρυγῶν, ὑδραγωγείων καὶ ὑδραυλικῶν προχῶν.

Τὸ νεώτερον τοῦτο σύγγραμμα τοῦ κ. Σούλη, βεβαίως δὲν θὰ ᾔηται τὸ τελευταῖον· πιστεύομεν δ' ὅτι καὶ δι' ἄλλων ἐπίσης καλῶν ἔργων θέλει πλουτίσει ὡς ἀληθῶς τὴν πτωχὴν παρ' ἡμῖν, περὶ τὰ τοιαῦτα μάλιστα, ἐπιστήμην.

— Ὁ καθηγητὴς Θεόδ. Gomper ἀνακοινεῖ ἐν τινι πονηματίῳ «περὶ τινος ἀγνώστου μέχρι τοῦδε γραμμικοῦ συστήματος τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὰ μέσα τῆς 4ης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος» μαρτύριον, ὅπερ φαίνεται ὅτι θὰ συντελέσῃ εἰς λύσιν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς στενογραφίας.

— Προσεχῶς ἐκδίδεται ὁ 5ος τόμος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας τοῦ K. Mommsen, περιέχων τὴν αὐτοκρατορικὴν περίοδον. Ὁ 4ος τόμος, ὅστις θὰ περιέχῃ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς δημοκρατίας καὶ τὴν ὀριστικὴν ἰδρύσιν τῆς αὐτοκρατορίας, θέλει ἐκδοθῇ βραδύτερον, μετὰ τὸν 5ον τόμον.

— Ὁ Γερμανὸς αἰγυπτιολόγος κ. George Ebers ἤρχισε πάλιν γράφων ἀρχαιολογικὰ μυθιστορήματα, ἅτινα εἶχεν ἐπὶ τινι καιρὸν ἀφήσει, ὅπως περιγράψῃ νεωτέρας ἐποχάς. Τὸ νέον του ἔργον ὀνομασθήσεται *Σέραπιδες*.

— Κατὰ νέαν ὁλως στατιστικὴν, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις εἰς 10,000 κατοικοὺς ἀναλογεῖ μία καθημερινὴ ἐφημερίς· εἰς Ἀγγλίαν δὲ μία ἐφημερίς εἰς 120 χιλ. κατοικοὺς.

Ἐξεδόθησαν «Κόριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας ἀρχιεπίσκοπος» ὑπὸ Νεοφύτου Παγίδα ἀρχιμανδρίτου. Ἐν Λειψίᾳ 1881. — Ἐργαίου K. Ἀσωπίου Ἀττικὸν ἡμερολόγιον· τιμὰται ἄδελτον μὲν δρ. 5 χρυσόδελτον δὲ δρ. 6. (Περὶ αὐτῶν θὰ γράψωμεν προσεχῶς). — «Biographie du Poète Latin Ovide» par Pano Contogiorgi Leucadien, docteur en Littérature et théologie et ex dire-

cteur du lycée de St. Maura, Braila. — Ἐγχειρίδιον τῶν Γαλλικῶν ἀνωμάτων ῥημάτων ὑπὸ K. Βαρβάτη ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου Καρόλου Βίλμπεργ.

— Ἐν Πραγματικῇ τῆς Κρήτης ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἐκδίδεται ἐβδομαδιαία ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Ἑβδομάς». Εὐχόμεθα τῇ φίλῃ ὁμωνύμῳ οὐριδορμίαν.

Ἐν τῇ προηγουμένῳ φύλλῳ παρεῖσεφυσαν λάθη τινὰ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ λόγῳ τοῦ κ. Χατζιδάκη τὰ ἐξῆς, ἀντὶ διδομένου γρ. διδομένην ἀντὶ Prákrit γρ. Prákrit ἀντὶ Gacundala γρ. Gacundala.

Ἐπίσης ἐν τῇ ποιήματι ἐξηφανίσθη ὑπὸ τοῦ πιστηρίου ὁ στίχος

«καὶ γὰρ δουλεῖα περνοῦσαν οἱ γειτόνοι».

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

Ἐν τῷ ἀριθμῷ 379 τῆς «Ἑστίας» ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. K. Νιδλερ εἰκὼν κατασκευασματὸς τινος ἐξ ὀπτιῆς γῆς, ὅπερ ἀνευρέθη ἐν Αἰγίῳ τῷ 1869 καὶ φέρεται ἐν μέσῳ μὲν Σταυρὸν, περὶ δὲ γράμματα ἐν ἀτάκτῳ σειρᾷ διεσκορπισμένα φαινόμενα κατὰ τὸδε τὸ σχῆμα :

Ἡ ἐπιγραφή διαφόρως ἡρμηνεύθη ὑπὸ διαφόρων, Ὁ εἰδικὸς περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ κ. Λαμπάκης ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἑθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος (τεύχος γ'. σ. 508) ἀναγινώσκει ΣΥΒΕΡΟΥ ΟΙΚ[ΟΣ]. Ὁ κ. V. Shultze ἐν Λειψίᾳ ἰδρυτὴς τοῦ ἐκεῖ χριστιανικοῦ μουσείου εἰς ὃν ἐπέμφθη ἰχνογράφημα τῆς ἐπιγραφῆς ἀνέγνω ΣΥΒΕΡΟΚΗCO. Ὁ δὲ κ. Piper καθηγητὴς τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας ἐν Βερολίῳ ἀνέγνω ΒΕΡΟCΟΝ (Βηρεσσόν). Ἐν τέλει ὁ πέρυσιν ἐν Ἀθήναις καθηγητὴς κ. Π. Ν. Ἡρεσιώτης ἐν τῷ Πλάτῳ (τόμ. Ζ' τεύχος Α' καὶ Β' σ. 43) ἀναγινώσκει Σὺ βίου ἔρκο(ς).

Νομίζω ὅτι οὐδεμία τῶν προκειμένων ἀναγνώσεων ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς. Καὶ περὶ μὲν τῶν πρώτων φρονῶ ὅτι ἀφ' ἐαυτῶν καταπίπτουσιν ἀφοῦ εἰκὴ ἐσκορπισμένα τὰ γράμματα ὑποτιθέασιν, ἐν ᾧ δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι. Οὕτως οὔτε ΣΥΒΕΡΟΥ ΟΙΚ ἔλλειψι τοῦ ΟC ἀναγνωστέον ὅπερ ἄλλως οὐδεμίαν παρέχει ἔννοιαν, ὀριζομένου ἐπὶ τοῦ κατασκευασματος, τῆς σφραγίδος ὡς δέχεται ταύτην ὁ κ. Λαμπάκης τοῦ οἴκου Σαβέρου· οὔτε ΣΥΒΕΡΟΚΗCO κατὰ V. Schultze γραπτέον, ὅπερ ὁλως ἀκατανόητον· οὔτε ΒΕΡΟCΟΝ (Βηρεσσόν) κατὰ Piper ὅποτε μένουσι τρία γράμματα.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κυρίου Ἡρεσιώτου φαίνεται μᾶλλον πιθανή· ἀλλὰ καὶ αὕτη οὐχὶ ἐπαρκής. Διότι α'. πάλιν ἀνευ σκο-

ποῦ τινος διεσκορπισμένα τὰ γράμματα ἀναγινώσκονται. β'. ἀναγκάζεται νὰ δεχθῇ ἔρκο ἀντὶ ἔρκο(ς) ἔλλειψι τοῦ ς ὅπερ ἡδύκατο νὰ ἀποτυπωθῇ ὑπάρχοντος ἱκανοῦ χώρου. γ'. ἀναγκάζεται νὰ κατέλθῃ εἰς συμπληρώσεις Σὺ [ὁ σταυρὸς δηλ.] βίου ἔρκο(ς) [εἶ]. δ'. πῶς ὁ σταυρὸς εἶνε ἔρκο(ς) βίου; τοῦτο ἰδίᾳ φαίνεται πως ἐξεζητημένον. Τὸ δὲ τελευταῖον πάντων ἄλλο τι ζητεῖ τις ἐπὶ σφραγίδος, διότι τοιοῦτον εἶνε τὸ κατασκευάσμα, ἡ τὴν προφώνησιν ταύτην πρὸς τὸν Σταυρὸν.

Ἀντὶ πάντων τούτων ὑποβάλλομεν τοῖς περὶ τοιαῦτα σοφωτέροις τήνδε τὴν γνώμην :

Τὰ γράμματα δὲν εἶνε ἐρριμμένα ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, παρατηρεῖται τάξις τις καὶ κανονικότης ἐν τῇ διατάξει αὐτῶν. Ἦτοι ἡ ἀρχὴ τῆς σειρᾶς αὐτῶν εἶνε τὸ ἐν ἀριστερᾷ ἄνω Σ' ἀπὸ τοῦτου γραμμὴ διαγωνίως τοῦ Σταυροῦ φερόμενη ἄγει εἰς τὸ κάτω καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ Β (ΣΕ)· εἶτα ληπτέον κατὰ τὴν αὐτὴν τᾶξιν τὸ ἐν δεξιᾷ ἄνω Β ἀπὸ τοῦ ὁποίου διὰ γραμμῆς ὁμοίας τῇ πρώτῃ διαγωνίως τοῦ Σταυροῦ ἀγόμεθα εἰς τὴν δίφθογγον τὴν κάτω ἐν ἀριστερᾷ ΟΥ (ΟΥ, τὸ ὅλον τῶν συλλαβῶν τῶν ἀποτελουσῶν διὰ τῆς ἀναλύσεως τῶν γραμμάτων αὐτῶν τὰς τέσσαρας τοῦ Σταυροῦ ἀκτίνες ΣΕΟΥ). Καὶ ταῦτα μὲν τὰ γράμματα οὕτως ἐν τάξει τινὶ κεῖνται, τὰ δ' ἀπὸ τούτων οὐχὶ ἐν κανονικῇ σειρᾷ. Εἶνε δὲ ταῦτα τὸ Κ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ κάτω ὅπερ μετὰ τοῦ Υ τῆς δίφθογγου ἀποτελεῖ τὴν συλλαβὴν ΚΥ, εἶτα τὸ ἐν δεξιᾷ καὶ κάτω Ρ μετὰ τοῦ ἐν ἀριστερᾷ καὶ κάτω Ι τὴν συλλαβὴν ΡΙ καὶ τὸ ἐν δεξιᾷ καὶ κάτω Ο μετὰ τοῦ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἄνω γωνίᾳ τοῦ σταυροῦ παρεμβληθέντος V τὴν συλλαβὴν ΟΝ· διότι Ν εἶνε τὸ ἐκεῖ ἀποτετυπωμένον γράμμα οὐχὶ δὲ Υ ὡς κακῶς ἐξελήφθη· διότι τὸ Υ ἄλλως ἀποτυπύεται ὡς φαίνεται κατὰ τὴν ἀριστερὰν κάτω γωνίαν τοῦ Σταυροῦ, οὐδὲ εἶνε δυνατόν νὰ φέρονται δύο τύποι τοῦ αὐτοῦ γράμματος, ὡς διὰ τῶν λοιπῶν ἀναγνώσεων γίνεται. Οὕτω δὲ ἐπετηδεύθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀποτυπώσαντος τὴν γριφώδη φαινομένην ἐπιγραφὴν, ὥστε καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς φράσεως κατὰ τὴν αὐτὴν γωνίαν νὰ συμπίπτωσι διὰ τοῦ Σ ἐν ἀρχῇ καὶ τοῦ Ν ἐν τέλει. Ἡ δευτέρᾳ λοιπὴν λέξις εἶνε ΚΥΡΙΟΝ, τὸ δὲ ὅλον ΣΕΟΥ ΚΥΡΙΟΝ πληρέστατον, ῥῆσις δηλ. παραινετικὴ ἀρμόζουσα καὶ εἰς σφραγίδα, ἐὰν ἐκληφθῇ σφραγὶς τὸ κατασκευάσμα, καὶ εἰς φυλακτήριον ἐὰν ὡς τοιοῦτο θεωρηθῇ· διότι δὲν δύναται τις νὰ ποφανθῇ περὶ τούτου, ἐὰν δηλ. εἶνε σφραγὶς ἡ φυλακτήριον, ἂν μὴ ἴδῃ καὶ ἐξετάσῃ τοῦτο καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν καὶ τὸ μέγεθος.

Ἐὰν θέλῃ τις νὰ προσθέσῃ τι ἐπὶ τοῦ κατασκευασματος τούτου δύναται νομίζω νὰ θεωρήσῃ τοῦτο ὡς σφραγίδα συμβολικὴν, ἐφ' ἧς διὰ τὸ συμβολικὸν τοῦτο οὕτω διετέθησαν τὰ γράμματα εἰς ἀποφυγὴν ἀπάτης ἴσως. Ἀλλὰ τοῦτο ἀπλὴ εἰκασία.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 26ῃ Νοεμβρίου 1884.

ἸΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 16. Ἀγγαίου τοῦ προφήτου.

Οὗτος ἐπροφήτευσεν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως Ζοροβάβελ περὶ τὸ 520 π.Χ. Τὸ προφητικὸν αὐτοῦ βιβλίον συνίσταται ἐκ δύο κεφαλαίων πλήρων ζωῆς καὶ ωραίων εἰκόνων.

ΙΣΤΟΡΙΑ. — 16 Δεκεμβρίου. Ὁ Ἀθηναῖος ἥρως Νικόλας Σαρρῆς δραπετεύει ἐκ τῶν εἰρκτῶν Λαρίσης καὶ καταφθάνει εἰς Ἀθήνας τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων· εἰσέρχεται δ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καθ' ἣν ὥραν ἐτελεῖτο τὸ μνημόσυόν του!..

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐξερράγη ὁ λέβης τῆς ἀτομικότητος τοῦ ἐν Λαυρεῖω σιδηροδρόμου τῆς Ἑλληνικῆς ἐταιρείας. Ἐκ τῆς ἐκρήξεως ἐφονεύθη εἰς ὑπάλληλος καὶ ἐπιτηρώθησαν 3. — Ἀφίκετο ἡ ὑπὸ τὸν Λεξέν ναυτικὴ ἀποστολὴ ἡ προσωρινὴ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ. — Διὰ ψήφισματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Τρικυλίων (τῆς Κορινθίας) ἀνκηρύσσεται εὐεργέτης τοῦ δήμου τοῦτου ὁ ἔγκριτος ἱατρός κ. Ἰωάννης Κ. Ἰωάννου, ἀνεγείρας ἰδίας δαπάνης κτίριον δημοτικῆς σχολῆς. — Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις διαπραγματεύεται μετὰ τοῦ κ. Persent περὶ κατασκευῆς μονίμου δεξαμενῆς ἐν Σαλαμίνι. — Ἡ πόλις Ζακύνθου φωτισθῆται δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός. — Ἐν τῇ Βουλῇ ἐξηκολούθησεν ἡ περὶ δανείου συζήτησις ἀγορευσάντων τῶν Κυρίων Γ. Ζηνοπούλου, Θ. Δηλιγιάννη καὶ Σωτηροπούλου, εἶτα ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης ὑπέβαλε πρότασιν ἄρσεως ἐμπιστοσύνης καὶ ὁ κ. Σ. Δραγούμης ἐτέραν ἐκφράζουσαν πλήρη ἐμπιστοσύνην, μετὰ τινὰ δὲ συζήτησιν τίθεται εἰς ψηφοφορίαν ἡ τοῦ κ. Δραγούμη ἤτις καὶ γίνεταί δεκτὴ διὰ ψήφων 114 κατὰ 97. Ταῦτα μέχρι τῆς Παρασκευῆς.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ μέλας ζωὸς ἦτο τοῦ σαρκοῦ ἐν Σπάρτῃ, Σουδαρίτῃς περιγηγῆς, διερχόμενος ἐκεῖθεν προσεκλήθη νὰ συμμετάσχη τοῦ συσταίου. Ἐκαστὸς ἐπὶ στελέχους δένδρου, ἐξηπλωμένου χαμαὶ καὶ ἤρχισεν νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ τοιαύτην ἐντύπωσιν προῤῥέξενσαν αὐτῷ τὰ ἀνούσια ἐκείνα ἐδέσματα, τὸ σκληρόν του κάθισμα καὶ ἐν γένει ἡ πενιχρότης τῆς τραπέζης, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ στραφῇς πρὸς τινὰ συνδυασμόνα, εἶπεν αὐτῷ. — Μέχρι σήμερον, ἐθαύμαζον τὴν ἀξίαν τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ αὐταπαρνησίαν των, ἀλλ' ἤδη νομίζω ὅτι εἶνε ἴσοι πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ποῖος, σὰς παρακαλῶ, δὲν θὰ προετίμα τὸν θάνατον ἀπὸ τοιαύτην ζωὴν;

*

Πανταχοῦ φημιζόμεθα οἱ Ἕλληνες ὡς περιφρονούντες τὴν ζωὴν. Ἀλλ' ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι δὲν ἔχομεν οὐδὲ χειμερινὸν θέατρον, οὐδὲ πετρέλαιον γνήσιον, οὐδὲ χρήματα, καὶ ἔχομεν μόνον φόρους πολλοὺς καὶ λάσπην περισσοτέραν, θὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἀποθηνήσκωμεν, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν. Τὸ ἀνωτέρω ἀνέκδοτον ἐσημείωσα ὅτι ἀνεγίνωσκον τὸν Ἀθήναιον, διὰ νὰ τὸ παραθέσω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν καθ' ἣν θὰ ἐπιτιθέμην κατὰ τῆς δημοτικῆς μας ἀρχῆς, ἀλλὰ οὕτω καὶ τιμὴ εἰς αὐτήν, ὅτι οὐδεμίαν αἰτίαν ἐπιθέσεως μᾶς παρέχει. Καὶ βεβαίως! Τὸ φωταῖριον ἀνάπτει ἀπὸ τῆς μεσημβρίας καὶ . . . σβένει περὶ λύχνων ἀράς. Ἡ κόνις ἐντελὲς ἐξέλειπεν, ἀντικαταστάθη δὲ ὑπὸ τῆς λάσπης. Ὅσατα ἔχομεν ἄφθονα . . . καὶ ἐντὸς τῶν ὑπογείων μας εἶναι. Αἱ ὁδοὶ καταβρέχονται. Τί ἄλλο θέλωμεν! Κρίνομεν περιττὸν νὰ συμβουλευσώμεν τὴν αὐτοκτονίαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους

ἵνα μὴ στερηθῇ τόσῃ καλῶν ἐκλογέων ἡ δημοτικὴ μας ἀρχὴ καὶ συνεπῶς θεωρούμεν ὡς χάρτην ἄγραφον τὸ ἀνωτέρω ἀνέκδοτον.

*

Μὴ χειρότερα ὅμως, φαντάσθητε ἂν εἶχε καὶ τὴν φροντίδα τῆς τροφῆς μας. Τότε οἱ ἐν τῇ «Ἐβδομάδι» δημοσιεύμενοι Ἀλλήλοφωθόντες θ' ἀπέκτων τότους συναδέλφους παρ' ἡμῖν, ὅσας . . . μαύρας ψήφους εὐχόμεθα εἰς τοὺς μεταδιδόντας διὰ τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἀναίσθησίας των τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἀπέραντον καὶ ἀδιάδοτον ἔλκος. Γράφω, καί ζωω, παρὰ τὴν γνώμην καὶ αὐτῆς τῆς «Ἐβδομάδος», μετ' ὀργῆς ἀλλ' ἔχω δίκαιον. Τετράκις προχθὲς ἐκινδύνευσαν νὰ πνιγῶ καὶ μάλιστα κατ' ὀρθωσά νὰ σωθῶ τὴν τελευταίαν φορὴν συλληφθεὶς ἐκ τοῦ θαλακίου ὅρ' ἐνὸς ἀμαξηλάτου.

*

Ἄν μὲ ἤκουον ἀπαξάπαντες οἱ δημόται Ἀθηνῶν, θὰ τοῖς διηγοῦμην ἐν ἀνέκδοτον καὶ θὰ τοῖς ἐδίδον μίαν συμβουλίαν. Πιστεύω δὲ ὅτι ταῦτα θὰ μᾶς ἔσωζον τέλος πάντων. Ὁ Μαρτίνος δὲ Ἀλλ., ἀρχιδιάκονος τῆς Παιμπελοῦνης ἐντινὶ συγγράμματι τοῦ ἐκδοθέντι τῷ 1560 ἀναφέρει τὰ ἑξῆς. Ἐν πολὺς χωρίοις τοῦ βασιλείου τῆς Ναβάρρας ὅτε ἡ ξηρασία διήρκει ὑπὲρ τὸ δέον, οἱ ἄρχοντες ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἔφερον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Πέτρου παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ τινος καὶ ἐκεῖ ἔψαλλον — Ἀγίε Πέτρε, σῶσόν μας! Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀγιος Πέτρος δὲν ἀπεκρίνετο, ὁ λαὸς δυσχεραστῆμένος ἔκραζε «Βουτάτε τον ἱς τὸν ποταμόν». Τότε ἐπενέβαινον οἱ ἄρχοντες καὶ ἔλεγον ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό, διότι ὁ Ἀγιος Πέτρος ἦτο πολὺ καλὸς ἄγιος καὶ δὲν θὰ ἤρκει νὰ τοὺς σῶσῃ. Ὁ λαὸς ἐξήτει ἐγγυήσεις, οἱ ἄρχοντες τὰς ἐδίδον καὶ . . . πρὶν παρέλθωσιν 24 ὥραι . . . ὁ ἄγιος ἔδρεχε!

*

Ἐκείνοι ἐσώζοντο οὕτως ἀπὸ τῆς ξηρασίας καὶ ἡ συμβουλίη μου εἶνε διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου νὰ σωθώμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῆς λάσπης! Ἄς συνεννοηθῇ ὁ λαὸς καὶ ἂς παραλάβῃ μετ' ἐαυτοῦ, οὐχὶ τὰς εἰκόνας ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους δημοτικούς ἄρχοντας, ἂς τοὺς φέρῃ εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν ὁδὸν — οὐδεμία εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην — καὶ ἂς τοῖς εἴπῃ — Ἀρχοντες τοῦ δήμου, σῶσατέ μας! Ἀρχοντες τοῦ δήμου, μίαν δὴν σῶσατέ μας. Ἐκεῖνοι δὲν θ' ἀποκριθῶσιν, ὡς συνήθως, τότε Βουτάτε τους ἱς τὴν λάσπην, καὶ σὰς ἐγγυώμαι καὶ ἐγὼ ὅτι πρὶν παρέλθωσιν 24 ὥραι θὰ σωθώμεν καὶ ἡμεῖς!

*

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τὰς συμπαθείας καὶ τὰς ἀντιπαθείας των Δι' ἐμὴ ἡ φοβερώτερη εἶνε ἡ λάσπη διὰ τοὺς πολλοὺς ὁ τρυγμὸς καρφίου συρομένου ἐπὶ πλακός, καὶ ἡ κιμωλία. Δι' ἄλλους πάλιν, ἄλλα παραδοξότερα πράγματα. Οἱ Κινεζοὶ καὶ οἱ Τάταροι ἀποστρέφονται τὰς μεγάλας . . . μύτας (ἐξώδικος γνωστοποίησις πρὸς ἐνα φίλον μου), οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς παραδλωπάς, καὶ οἱ Ἕλληνες τὴν ἐπιστρατείαν. Ὁ Ἑρρῆκος Ι' ἐφοβεῖτο τοὺς γάτους, ὁ Ἑρασμος τοὺς ἰχθῆς, ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων δὲν ἠδύνατο ν' ἀνέιση βρόδον — οὐδὲ ζωγραφιστόν, ὁ Τσάρος Ἰωάννης Β', ἐλιποθύμει εἰς τὴν θέαν . . . γυναικὸς (!) καὶ ὁ Ἰάκωβος Α' τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὴν θέαν ξίφους. Ἐκτὸς τῶν ἐπιστημοτήτων τούτων, ἄλλοι ἀποστρέφονται τὰ μῆλα, ἄλλοι τοὺς λαγούς, τὸ βιολίον, τὸν μαϊντανόν (ἰδίως ἐν Παπαγαλλίᾳ), τὸν θόρυβον τοῦ σκουπίσματος ἢ τοῦ σχιζομένου χαρσῆ, τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης καὶ τὸ γάλα. Ὁ φιλόσοφος Χρύσιππος τοσαύτην ἀντιπάθειαν ἔτρεφε κατὰ τῶν φιλοφρονήσεων καὶ τῶν ὑποκλίσεων, ὥστε ἤρκει νὰ χαιρετησῇ οὕτως ἐν τῇ ὁδῷ διὰ τὴν πύσιν χαμαὶ. Τὸ αὐτὸ μᾶς διεδοχάσθησαν ὅτι πάτχει καὶ τις βουλευτὴς πολυταξιδευμένος, εἰς τὴν θέαν ἀνθρώπου χατωμένου. . .

*

Ὁ Ἐλδέτιος διηγείται τὰ ἑξῆς. Ἐν μέσῳ μεγάλου πεδίου γεωμετρικῶς διδομένου ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Λωρραίνης, κυρία τις, ἐνόμισεν ὅτι εἶδε μίαν ἀράχνην. Ὁ τρόμος τὴν κατέλαβε, κραυγάζει, ἐγκαταλείπει τὴν τράπεζαν, τρέχει εἰς τὸν κήπον, καὶ ἐκεῖ πίπτει καὶ κυλίσταται ἐπὶ τῆς γλῶσσης. Καθ'

ἣν στιγμὴν ἔπιπεν, ἀκούει τὸν κρότον ἄλλου σώματος πίπτοντος παρ' αὐτήν. Ἦτο ὁ ὑπουργὸς τοῦ πολέμου τοῦ δουκὸς. — Σὰς ἐτρόμαξα; τὸν ἐρωτᾷ. Καλέ, τί ἔπαθα. — Ἀ μὰ, κυρία μου, καὶ ποῖος ἤμποροῦσε νὰ μὴ φοβηθῇ. — Ἐτρομάξατε βλέπω καὶ σεις. Ἐγὼ τὴν εἶδα ἵπταμένην σχεδὸν περὶ ἐμέ. — Ἰπταμένην; Γί θέλετε νὰ εἴπητε; — Διὰ τὴν ἀράχνην. — Ποῖαν ἀράχνην, κυρία μου; δὲν θὰ εἴσθε καλά. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἦτο . . . ποντικός!

Ἰμδ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Εἶσαι σὺ ἡ κεφαλὴ μου, τὸ δ' ὑπόλοιπόν μου σῶμα εἶναι χῶμα.

Μὲ θηρεύουν εἰς τὰ δάση, ὅπου ζῶ καὶ ἐγὼ τὸν βίον τῶν ἀγρίων.

Κλέπτοντες οἱ θηρευταῖ μου καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά μου. . . Συμφορὰ μου! . . .

Π.

(Δημῶδη)

Ἐγχεὶ φύλλα σὰ δένδρι

μὰ δένδρι δὲν εἶναι.

ἔχει ποντικὸς οὐρά,

ποντικὸς δὲν εἶναι.

Τί εἶναι;

Κέρατα ἔχει, βῶδι δὲν εἶναι.

σαμάρι ἔχει, γάδαρος δὲν εἶναι.

γράφει, γραμματικὸς δὲν εἶναι.

Τί εἶναι;

(Πρὸς συμπλήρωσιν)

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν

. Ν